

godt kan staa paa Finantsloven som de øvrige Tillæg. Spørgt maa jeg bemærke, at denne Sags Historie er lidt paafaldende. Ifjor, da Finantsloven var til Behandling i dette Thing, lod Ordene: Ingen Tillæg paa Finantsloven. Den samme Udtalelse lod ved Sessjonens Begyndelse eller længere hen i Sessjonen i det andet Thing: Ingen Tillæg paa Finantsloven. Hvis det blev Tilfældet, blev det Spørgsmaal af samme Beskaffenhed som Spørgsmaalet om Pantferiskbet. Nu er Stillingen bleven noget anderledes. Nu er Tillæget til Embeds- og Bestillingsmænd forlangt optaget paa Finantsloven. Om det nu er illebet en saadan Form, at det kan forenes med det saakaldte Princip, det skal jeg ikke udtale mig om; det faar Enhver for sit Vedkommende at bedømme; jeg for mit Vedkommende har naturligvis ligesaa lidt iaar som ifjor et saadant bestemt Princip. Jeg er overhovedet ikke af dem, der holde paa Principer; men naar det endelig skal staa paa Finantsloven, forekommer det mig, at det, der var vedtaget i det andet Thing, med ligesaa stor Ret og med ligesaa gyldig Grund kan staa der. Der er vistnok meget Faa, som rigtig for Alvor kunne se den Forfjæl, der er paa det, som Regjeringen har optaget, og det, der blev vedtaget i Folkethinget; der er meget Faa, tror jeg, der virkelig kunne indse, hvad Forfjællen er. Vi have jo ogsaa nylig hørt en Udtalelse fra et æret kongevalgt Medlem (Andræ) i den Retning, at det ogsaa forekom ham, at det var noget utydeligt at henholde sig til en gammel Lovbestemmelse. Men hvordan det nu end er, saa forekommer det mig, naar vi sammenholde det, Folkethinget har vedtaget, med det, Regjeringen har foreslaaet ved det Lovforslag, den har forelagt i Folkethinget, saa er Forfjællen ikke saa betydelig. Regjeringen siger i sit Lovforslag 20 og 15 pCt., det Forslag, Folkethinget har vedtaget, siger 15 og 10 pCt. Saa er der det tilbage, at Reglerne om Anvendelsen naturligvis indeholdes i Regjeringsforslaget, som det er forelagt, men det er Regjeringen jo nu kommen ud over, idet den henholder sig til Regler, som staa i en gammel Lovbestemmelse; iøvrigt tror jeg, at det med god Grund kan siges, at slige Regler kan Finantsloven meget godt indeholde. Jeg skal tillade mig at gjøre nogle faa Bemærkninger til den ærede Finansministers Skrivelse til Finantsudvalget for at henlede Opmærksomheden paa, hvorledes Regjeringen egentlig er kommen til det Resultat, den nu er kommen til. Der siges paa den første Side af denne Skrivelse, at det bør erkendes, at der er stor Trang til, at Embeds- og Bestillingsmændene. erholde Lønningstillæg, og at ligesom Regjeringen, da den forelagde et særligt Lovforslag om denne Gjenstand, gik ud fra, at Lønningforbedringen maatte komme alle Embeds- og Bestillingsmænd til gode — om end med Modifikation i Principets Gjen-nemførelse — „saaledes er det ved, hvad der siden

den Tid er passeret, kun blevet end mere klart for Regjeringen, at dette Princip i det Væsentlige maa fastholdes, ikke blot for at sikre Statstjenes-ten fornøden Tilgang af dygtige Kræfter i de overordnede Stillinger" osv. Hvad er det nu for et Princip? Principet maa efter Sammenhængen være det, at Lønningstillæget skal gives fra den laveste til den højeste Embedsmand; men det synes jeg ikke ret, der med Grund kan være Tale om med Hensyn til Dyrtdstillæg. Naar vi forhandle og vedtage Lønningsslove, vil Ingen falde paa at forlange, at alle Embeds- og Bestillingsmænd skulle have lige høj Løn; men, naar der er Tale om et Dyrtdstillæg, forstaaer jeg ikke ret, at den Paastand er begrundet, at ogsaa de højest lønnede Embedsmænd skulle have Tillæg. Derved gjøres kun en yderligere Afstillelse mellem Embedsmændenes og den øvrige Befolknings Livsvilkaar; men det er ikke overensstemmende med vor Forfatning. Ingen kan falde paa at paastaa, at den øvrige Befolkning til enhver Tid lever under gunstige Forhold, og det er det, vi her maa tage Hensyn til. Naar vi vedtage en Lønningsslov, ere de Lønninger, som deri bestemmes, ligesaa sikre for Embedsmændene, som naar en Mand faar Skjøde paa en Eiendom. Under de Vilkaar er der ingen Andre i Samfundet, der leve, og denne tilfikkrede Stilling gjør, at der efter min Mening altid vil finde tilstrækkelig Tilgang til Statstjenessten. Vi kunne ikke lade være at sammenligne Embedsmændenes Livsvilkaar og økonomiske Raar med Vilkaarene for den Befolkning, blandt hvilken de leve og virke; og den øvrige Befolknings Vilkaar ere da, at Liberne være, og dermed være ogsaa Vilkaarene. Selv om vi ville tage det sidste Naar, vil det af Agerdyrkningsberetningerne fremgaa, at det har været under et Middelaar. Det slaar altsaa ikke til, at vi leve under en saa forfærdelig Dyrtd. Udbyttet af Jordeiendomme har været et saadant, at Aaret er under et Middelaar. Det er disse Omstændigheder, der gjøre, at det altid er overordentlig vanskeligt at fastsætte Embedsmændenes Lønninger, og jeg kan derfor saa godt forstaa, at der er dem, der mene, at det var bedre, om man ikke havde forladt Principet i Lov af 19de Februar 1861 om, at der under visse Omstændigheder skal gives et Tillæg til Lønningerne. Det kan maaske være, at dette Princip kan ved en foresaaende Revision blive indført paany; Tiden er jo en Læremester. Smidlerid vide vi Allesammen, at det var Regjeringen, der — vistnok i Overensstemmelse med Embedsmændenes Ønske — foranledigede, at dette Sædtillægsprincip blev forladt. Dertil kommer jo endnu, at, da Lønningsslovene bleve forandrede, blev der taget fuldt Hensyn til det Tillæg efter Sædomskrivning, som efter de bestaaende Love tilkom Lønningerne. Det forekommer mig, at der er god Grund til at sige, at i en Dyrtd hjælpe vi dem, som for-